

Arrest

nr. 73 210 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. LYDAKIS en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 24/12/1991 te Khassav-Yurt geboren. In maart 2011 reed u een aantal keer mee met uw vriend T.I. (...). Hij zei dat jullie voedsel brachten aan familieleden van hem die uit Tsjetsjenië gevlucht waren. Ook uw broer A. M. (...) (OV 6.804.367) is een enkele keer meegegaan met I. (...) aangezien u toen niet thuis was. Op 30/03/2011 vielen OMON-agenten jullie woonst binnen. Er werd een huiszoeking gedaan. U en uw broer A. (...) werden door de agenten meegenomen. Jullie werden apart vastgehouden in het OMON-gebouw. Er werden u foto's getoond van enkele personen die u niet kende. Verder stelden ze dat u samen met uw vriend voedsel aan de rebellen leverde. Na 2 dagen wist uw vader u en uw broer

vrij te kopen. Vooraleer u werd vrijgelaten diende u wel enkele documenten te ondertekenen. Op 18/04/2011 ging u samen met uw broer A. (...) naar Bamat-Yurt. Nadat jullie vertrokken waren werd er een tweede huiszoeking bij jullie thuis uitgevoerd. De agenten zeiden aan uw vader dat ze op zoek waren naar u en uw broer. In de namiddag ging uw vader naar Bamat-Yurt om jullie over de huiszoeking te vertellen en besliste dat jullie niet meer naar huis konden terugkeren. Op 20/04/2011 vertrokken u en uw broer vanuit Bamat-Yurt naar België waar jullie op 27/04/2011 aankwamen. Diezelfde dag dienden jullie er een asielaanvraag in.

Om jullie asielrelaas te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: 2 convocaties, 2 protocollen van huiszoekingen, uw rijbewijs en jullie geboorteaktes.

B. Motivering

U en uw broer verklaarden vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten omdat jullie met uw vriend I. (...) voedsel zouden hebben geleverd aan de rebellen. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken. Zo werd bij jullie beiden een onaannemelijke mate van onwetendheid vastgesteld over zaken die aan de kern van jullie relaas raken. Dit betreft zowel de aanleiding van uw problemen, de actualiteit van uw vrees als de manier waarop jullie vrijkwamen. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat jullie onaannemelijk weinig inspanningen hebben geleverd om meer informatie betreffende jullie vervolgingsproblemen te verkrijgen.

Nadat u en uw broer op 01/04/2011 werden vrijgekocht werd er op 18/04/2011 een tweede huiszoeking gedaan waarbij de politie op zoek was naar jullie. Waarom de autoriteiten op 18/04/2011 een tweede huiszoeking deden en een convocatie voor u en uw broer achterlieten konden u of uw broer echter niet zeggen (CGVS p.3, 9, CGVS broer p.6, 8). U stelde verder dat u er geen weet van heeft of de politie of iemand anders na 18/04/2011 nog bij jullie ouders zijn langsgekomen om jullie te zoeken noch had u sinds de huiszoeking van 18/04/2011 enige indicatie dat u nog door de autoriteiten wordt gezocht (CGVS p.9- 11, 3). Uw broer verklaarde daarentegen dat hij van jullie vader gehoord had dat er na 18/04/2011 nog iemand naar jullie had gevraagd (CGVS broer p.3). Toen u met de verklaring van uw broer hieromtrent werd geconfronteerd stelde u enkel dat hij er misschien naar gevraagd had maar u niet (CGVS p.11). Het is echter weinig aannemelijk dat enkel uw broer op de hoogte zou zijn geweest van de enige keer dat er sinds de huiszoeking van 18/04/2011 naar jullie werd gevraagd. Bovendien is uw broer onaannemelijk vaag over de enige keer dat er naar jullie zou zijn gevraagd geweest. Zo heeft hij er geen idee van wie er naar jullie vroeg en waarom er nog naar jullie werd gevraagd. Hij kon zelfs niet zeggen of het de politie was die naar jullie vroeg of iemand anders. Verder kon hij niet zeggen hoeveel keer er naar jullie werd gevraagd. Sterker nog, hij vroeg zelfs niet naar deze essentiële zaken toen jullie vader hem hiervan op de hoogte bracht (CGVS broer p.3). Of er na 18/04/2011 nog convocaties voor jullie toekwamen konden u of uw broer evenmin zeggen (CGVS p.10, CGVS broer p.7). Bijgevolg hebt u noch uw broer er enig idee van waarom jullie momenteel door de autoriteiten worden gevisieerd noch of jullie van iets worden beschuldigd. Jullie hebben geen enkele inspanning gedaan om te weten te komen waarom de autoriteiten na jullie vrijlating nog op zoek waren naar jullie (CGVS p.9, 10, CGVS broer p.6, 7). Een dergelijke onwetendheid en inconsistentie over de actualiteit van jullie vervolgingsproblemen is weinig aannemelijk. Een dergelijke manifeste nalatigheid om jullie beter over jullie vervolgingsproblemen te informeren duidt bovendien op een gebrek aan interesse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door jullie verklaarde vervolgingsvrees. U stelde voorts dat I. T. (...)aan de basis van jullie vervolgingsproblemen lag. Niettemin hadden noch u noch uw broer er enig idee van of I. (...) werd opgepakt. Toen jullie gevraagd werd welke inspanningen jullie gedaan hadden om te weten te komen wat er met I. (...) is gebeurd stelden jullie daartoe geen inspanningen te hebben gedaan. Hij was de oorzaak van uw problemen waardoor jullie er geen interesse voor hadden (CGVS p.7, CGVS broer p.7). Juist omdat hij de oorzaak van jullie vervolgingsproblemen betreft is dergelijke uitleg onafdoende. De mate en de wijze waarop hij vervolgd werd konden u en uw broer immers meer informatie over jullie vervolgingsproblemen en –vrees verschaffen.

Ook betreffende jullie vrijlating van 02/04/2011 werd een onaannemelijke mate van vaagheid bij jullie vastgesteld. Zo stelden zowel u als uw broer dat jullie bij jullie vrijlating enkele documenten dienden te ondertekenen. Geen van jullie beiden kon echter zeggen welke documenten jullie dan wel dienden te tekenen. Verder verklaarden u en uw broer dat jullie door jullie vader werden vrijgekocht. Niettemin kon geen van jullie beiden hier concrete informatie over geven. Hoe jullie vader te weten kwam door wie en waar jullie vastgehouden werden konden jullie niet zeggen. Met wie of hoe hij in contact kwam met de persoon met wie hij jullie vrijkoopsom regelde wisten jullie evenmin. Sterker nog, het interesseerde u

zelfs niet (CGVS p.7-8, CGVS broer p.5, 6). Uit voorgaande blijkt echter dat jullie amper op de hoogte zijn van de actualiteit en de aanleiding van jullie vervolgingsproblemen. Een degelijke kennisname over de contacten die werden opgenomen om jullie vrijlating te regelen kon waardevolle informatiebronnen opleveren die jullie meer informatie over jullie vervolgingsproblemen kon geven. Verder zijn jullie verklaringen inconsistent met de door jullie neergelegde documenten. Zo verklaarden zowel u als uw broer dat jullie op 18/04/2011 rond 7 uur 's morgens van thuis uit naar Bamat-Yurt vertrokken. Het was nadat u het ochtendgebed had gedaan. U had dit op de betreffende dag rond 6u20-6u30 gedaan (CGVS p.11). Uw broer A. (...) zei specifiek dat jullie thuis om 6u45 vertrokken naar Bamat-Yurt. Hij wist het nog omdat hij op zijn uurwerk had gekeken toen jullie vertrokken (CGVS broer p.2). Jullie verklaarden ook dat jullie pas in de namiddag hoorden dat er een huiszoeking had plaatsgevonden bij jullie thuis (CGVS p. 8, CGVS broer p.6). Op het door u neergelegde protocol van huiszoeking op 18/04/2011 staat echter vermeld dat de huiszoeking tussen 6u10 tot 7u00 plaatsvond. In het door jullie gegeven tijds kader waren jullie bij de aanvang van de huiszoeking nog thuis waardoor het weinig aannemelijk is dat jullie pas in de namiddag te weten kwamen dat er een huiszoeking had plaatsgevonden. Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u het protocol niet had opgemaakt. Ook uw broer kon geen afdoende verklaring voor de vastgestelde incoherentie geven (CGVS p.12, CGVS broer p.7). U en uw broer legden verder elk een convocatie neer. Uit uw verklaringen blijkt dat u weinig interesse voor dit document heeft. U dacht dat u als beschuldigde werd opgeroepen maar kon dit niet met zekerheid zeggen. U had het document immers niet gelezen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u ook de huiszoekingsprotocollen die u neerlegt niet gelezen had (CGVS p.4). Dat u zelfs niet de moeite neemt dergelijke documenten na te lezen duidt op een onaannemelijke mate van desinteresse in uw vervolgingsproblemen. Ook uw broer beweerde aangaande zijn convocatie dat hij als verdachte werd opgeroepen (CGVS broer p.4). Uit geen van de 2 convocaties blijkt dit echter zo te zijn. Voorts bevat geen van de convocaties enige link met jullie vervolgingsproblemen. Ze bevatten immers geen enkele beschuldiging of verwijzing naar een zaak tegen jullie. Ook de huiszoekingsprotocollen bevatten geen enkele verwijzing naar enige beschuldiging waardoor ook deze niet van die aard zijn dat ze op zichzelf aan jullie vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt. Gezien de vaagheid en onaannemelijkheid van jullie beider verklaringen en de verregaande desinteresse die jullie aangaande jullie vervolgingsproblemen en de door jullie neergelegde documenten aan de dag leggen zijn er dan ook ernstige vermoedens dat u de documenten, zijnde de convocaties en de protocollen van huiszoeking, op onrechtmatige wijze – via betaling- hebt verkregen. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om tegen betaling dergelijke documenten, zoals convocaties en protocollen van huiszoeking, te verkrijgen.

Tenslotte legt geen van jullie beiden jullie binnenlands paspoort neer ondanks het feit dat dit een belangwekkend document betreft waar meerde malen uitdrukkelijk naar gevraagd werd en waarvoor jullie na het gehoor nog de nodige tijd kregen deze alsnog neer te leggen – een week voor de volledige kopieën en indien deze werden neergelegd nog een bijkomende week voor de originelen (CGVS p.3, 13, CGVS broer p.3, 9). U gaf beiden nochtans aan dat deze paspoorten gewoon thuis in Khassav Yurt lagen (CGVS p. 3, verklaring DVZ broer, vraag 21). Gezien het Commissariaat-generaal tot op heden niet eens kopieën van deze documenten heeft ontvangen, ontstaan ernstige vermoedens dat jullie de belangwekkende informatie die dergelijke documenten bevatten moedwillig achterhouden. Al deze inconsistenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake jullie vervolgingsfeiten en documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De overige door jullie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw rijbewijs en de geboorteaktes van u en uw broer bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, A van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande het begrip vluchteling zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Hij stelt verder niet akkoord te gaan met de motivatie van de bestreden beslissing en het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker wegens de talrijke tegenstrijdigheden in zijn verhaal.

Verzoeker wijst erop dat bij gebrek aan materieel bewijs men alsnog asiel kan verlenen indien een kandidaat vluchteling een geloofwaardig verhaal voorlegt waarin geen tegenstrijdigheden zitten in de belangrijke elementen van het verhaal.

Verzoeker verwijst naar de documenten die het bestaan bevestigen van de problemen met de autoriteiten en hij meent dan ook dat het feit dat hij deze documenten heeft neergelegd dit het bestaan aantoont van zijn vervolgingsproblemen in zijn land van herkomst.

Verzoeker laat gelden dat de tegenstrijdigheden slechts onbelangrijke elementen betreffen van het verhaal van verzoeker en zijn geloofwaardigheid niet in het gedrang kunnen brengen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de bestreden beslissing en leidt hij uit deze beslissing af dat de commissaris-generaal oordeelt dat de Tsjetsjenen een risico lopen in geval van terugkeer naar

Dagestan. Verzoeker stelt dat de algemene veiligheidssituatie het niet toelaat het bestaan van een risico op vrees voor vervolging opzij te zetten. Aangezien de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er twijfel bestaat en het feit dat hij documenten heeft neergelegd over zijn problemen met de Russische autoriteiten in Dagestan moet de argumentatie van de commissaris-generaal volgens verzoeker worden afgewezen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de inhoud van het voormelde artikel en citeert het artikel in zijn verzoekschrift.

Verzoeker voert aan dat hij van oordeel is dat hij kan genieten van de subsidiaire bescherming. Hij wijst er wederom op dat de commissaris-generaal zelf toegeeft dat de gewapende oproer die in Dagestan heerst deze regio zeer onstabiel maakt. Ook zou de commissaris-generaal oordelen dat deze opstand talrijke aanslagen pleegt tegen militairen en burgers.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal oordeelt dat het blind geweld tegen burgers beperkt is en het dan ook geen belang heeft dat dit blind geweld beperkt is daar het feit dat er blind geweld is op zich al rechtvaardigt dat verzoeker het voordeel van de subsidiaire bescherming kan genieten zoals bepaald in het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of hem het voordeel toe te kennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 52, 51/7 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad verwijst vooreerst naar de bewijslast die rust op de verzoekende partij.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde op basis van het geheel van motieven die vermeld staan in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend, noch dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De motivering moet als een geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker vage, inconsistente en onnauwkeurige verklaringen heeft afgelegd omtrent elementen die als kernelementen van het asielrelaas worden beschouwd. Eveneens wordt er een gebrekkige interesse vastgesteld in hoofde van verzoeker aangaande zijn vervolgingsproblemen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Dienaangaande dient de Raad wederom te wijzen op bewijslast die rust op verzoeker. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen afdoende verweer om de motivering van de bestreden beslissing te kunnen ontkrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven is eveneens niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn relaas of geeft uiting van niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing of minimaliseert de vastgestelde tegenstrijdigheden, doch laat hij na met concrete elementen de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker verwijst naar de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas en zijn argumenteren dat dit op zich al een voldoende bewijs is van zijn vervolgingsproblemen merkt de Raad op dat er pas bewijskracht aan een document kan worden ontleend indien dit ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

De bestreden beslissing stelt: *“Verder zijn jullie verklaringen inconsistent met de door jullie neergelegde documenten. Zo verklaarden zowel u als uw broer dat jullie op 18/04/2011 rond 7 uur 's morgens van thuis uit naar Bamat-Yurt vertrokken. Het was nadat u het ochtendgebed had gedaan. U had dit op de betreffende dag rond 6u20-6u30 gedaan (CGVS p.11). Uw broer A. (...) zei specifiek dat jullie thuis om 6u45 vertrokken naar Bamat-Yurt. Hij wist het nog omdat hij op zijn uurwerk had gekeken toen jullie vertrokken (CGVS broer p.2). Jullie verklaarden ook dat jullie pas in de namiddag hoorden dat er een huiszoeking had plaatsgevonden bij jullie thuis (CGVS p. 8, CGVS broer p.6). Op het door u neergelegde protocol van huiszoeking op 18/04/2011 staat echter vermeld dat de huiszoeking tussen 6u10 tot 7u00 plaatsvond. In het door jullie gegeven tijds kader waren jullie bij de aanvang van de huiszoeking nog thuis waardoor het weinig aannemelijk is dat jullie pas in de namiddag te weten kwamen dat er een huiszoeking had plaatsgevonden. Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u het protocol niet had opgemaakt. Ook uw broer kon geen afdoende verklaring voor de vastgestelde incoherentie geven (CGVS p.12, CGVS broer p.7). U en uw broer legden verder elk een convocatie neer. Uit uw verklaringen blijkt dat u weinig interesse voor dit document heeft. U dacht dat u als beschuldigde werd opgeroepen maar kon dit niet met zekerheid zeggen. U had het document immers niet gelezen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u ook de huiszoekingsprotocollen die u neerlegt niet gelezen had (CGVS p.4). Dat u zelfs niet de moeite neemt dergelijke documenten na te lezen duidt op een onaannemelijke mate van desinteresse in uw vervolgingsproblemen. Ook uw broer beweerde aangaande zijn convocatie dat hij als verdachte werd opgeroepen (CGVS broer p.4). Uit geen van de 2 convocaties blijkt dit echter zo te zijn. Voorts bevat*

geen van de convocaties enige link met jullie vervolgingsproblemen. Ze bevatten immers geen enkele beschuldiging of verwijzing naar een zaak tegen jullie. Ook de huiszoekingsprotocollen bevatten geen enkele verwijzing naar enige beschuldiging waardoor ook deze niet van die aard zijn dat ze op zichzelf aan jullie vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt. Gezien de vaagheid en onaannemelijkheid van jullie beider verklaringen en de verregaande desinteresse die jullie aangaande jullie vervolgingsproblemen en de door jullie neergelegde documenten aan de dag leggen zijn er dan ook ernstige vermoedens dat u de documenten, zijnde de convocaties en de protocollen van huiszoeking, op onrechtmatige wijze – via betaling- hebt verkregen. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om tegen betaling dergelijke documenten, zoals convocaties en protocollen van huiszoeking, te verkrijgen.”

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad verwijst volledigheidshalve naar de landeninformatie getiteld: “SRB Russische Federatie, Dagestan, algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011.”

De bestreden beslissing stelt in dit verband: “Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad schaaft zich achter dit motief. Het feit dat er in beperkte mate (blind) geweld zou zijn ten aanzien van burgers betekent niet dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS